Завмерли в чорних вербах сови,
Немов богів чужинних тінь, —
У безконечну далечінь
Вп'ялося око їх багрове.

Отак чекатимуть вони
Меланхолійної години,
Як, відтіснивши промінь, рине
Вечірній смерк з височини.

І свідчать пози їх статечні,
Що в цьому світі небезпечні
Хапливі рухи, — спопелить

Того жахлива мить розплати,
Кого рухлива тінь п'янить,
Хто прагне місце поміняти.